

העולם הזה, אורי אבנרי, העביר שדרים לשרימישטרה שלמה הילל ולמפקד רב ניצב שאול רוזוליו, שבהם דרש להתחיל בחקירה. תגובתו של הילל הייתה: "המיש-טרה חוקרת". תגובתו של רוזוליו, שנמסרה דרך דוברו, ניצב מישינה שמואל צחי, הייתה דומה.

סתר נדרש להתייצב הבן כדי שהמיש-טרה, כאשר תצליח לארגן כוח, תזמן אותו לצאת עם השוטרים כדי לערוך זיהויים ומעצרים. מאז התקרית הראשונה שבה נשדדה המצלמה, ועד לרגע הופעת גליון זה, עברו 12 יום. סתר לא הוזמן למיש-טרה, והחקירה לא החלה כלל.

לפני כשבוע ביקש דובר המישטרה, שמואל צחי, ארכה בת ימים אחדים. "אנח" נזעמים לערוך פגישה עם הרב של הישיבה שסתר הצביע עליה, ולטפל בעניין בדרכי-נועם", אמר. לאחר הפגישה הודיע צחי, כי היא לא עלתה יפה, המצלמה לא נמצאה והתוקפים לא זוהו.

אין ספק, כי כאשר נודע למפקדי המיש-טרה, כי הנתקף הנשדד הוא עיתונאי, הם החליטו לעשות את מירב המאמצים כדי לגלות את התוקפים. במיקרה כזה, שבו מעורב עיתונאי, לא יכולה המישטרה לספר את סיפוריה הרגילים. המחפים על אולת-ידה ואי-יכולתה ללכוד אפילו גנב חובב, הראייה לכך היא, שבראש החקירה הוצב דווקא תנייץ (מקביל לתת-אלוף ב"צה"ל) דויד קראוס, מפקד מרחב ירושלים. גם התעניינותם של שרימישטרה, שלמה הילל ושל המפקח-הכללי, רוזוליו, בפרשה, היו בודאי תמריץ לפעילות מוגברת במאמצי המישטרה לגלות את התוקפים ולמצוא את המצלמה.

אולם נראה, כי כל אלה אינם יכולים לחפות על כישלונה של מישטרת ישראל, ועל אי-ידיעתה המוחלטת כיצד מנהלים חקירות. המישטרה, המכירה את מאה שערים, פוחדת להיכנס לשכונה זו, אך אינה מוכנה להודות, כי מבחינתה — מאה שערים היא מחוץ לחוק ולשליטתה.

המישטרה מודה, כי אין לה כוח-אדם לטפל בתלונות על שוד ותקיפה המורה, וגם כאשר מורים המפקדים הבכירים לארגן כוח כזה, אין אפשרות לעשות זאת. הטענה המושמעת על-ידי דובר המיש-טרה, ועל-ידי תנייץ דויד קראוס, כאי-לוי המישטרה עדיין חוקרת בפרשה, מצוצה מן האצבע והיא שקר גס ומוחלט. שנועד לחפות על חוסר-האונים שלה.

במיקרים מועטים בלבד ניתנו למישטרה נתונים מה חשובים על מגש של כסף, כמו במיקרה זה. אולם גם כאן היא נכשלה.

שלמה סתר ציין בפני השוטרים את כתובת, ושמות של אברכים אשר את מהם היה מתוקפיו, והשני הודה, כי הוא יודע היכן נמצאת המצלמה. אנשים אלה

ציון, הגברתן ביותר שנמצא בתחנה, והורו לו לצאת למקום יחד עם סתר.

סיפור יציאתם המשותפת של בני-ציון ושל שלמה סתר היה הסצינה המגוחכת ביותר בכל הפרשה. מספר סתר: "כותב התסריטים של לואי דה-פינס היה בודאי מלקק את אצבעותיו ושימעו, בני-ציון, שהיה לבוש אזרחי, הגר אקדה מתחת להולצתו ואמר לי: 'אני בדרך-כלל לא לוקה אקדה, אבל אל תיות-הטרף של מאה שערים, מסוכן ללכת בלי אקדה'. כשהגענו למאה-שערים, ראיתי את אחד התוקפים. הצבעתי עליו לפני בני-ציון, והשוטר אמר לי: 'בסדר, ראיתי אותו, אפשר להמשיך'. לא הבנתי. שאלתי אותו: 'למה אתה לא עוצר אותו?' הוא השיב: 'השתגע? כאן יהרגו אותנו. אני כאן לבד אתך, לכאן צריך להיכנס עם גודו שלם. אם אני אגש אליו ואניד לו שאני שוטר ושאני עוצר אותו, הוא יצחק לי בפרצוף'."

סתר המשיך להסתובב עם בני-ציון. כשי הוא מזהה אחדים מתוקפיו, שהסתובבו ברחובות ללא כל פחד. סתר אף לקח את בני-ציון לביתו של פרל, וסיפר לו שפרל יודע בדיוק אצל מי המצלמה. הוא גם זיהה בפני השוטר את דירתו של התוקף האדמוני.

כעבור כעשרים דקות של שוטטות ללא מטרה ברחובות מאה-שערים, ביקש בני-ציון לחזור אל המטה. השניים נסעו במי-כונניתו של סתר, משום שלא היתה נידת פנויה וסתר נהג חזרה למישרה-הרוסים. הרחק ממאה שערים, ליד מטה המישטרה הבהין סתר לפתע באחד האברכים-התוקפים כשהוא עולה על אוטובוס. הוא אמר לבני-ציון: "הנה אחד מהם. הוא כבר לא במאה-שערים, כאן אפשר לעצור או תו". תשובתו של בני-ציון: "תעזוב, הוא עלה על האוטובוס. לא כדאי לרדוף אחריו."

המישטרה אימפוטנטית

כשחזרו השניים למטה, עלה סתר לי-שווח עם מפקדו של בני-ציון, שרגא. סתר התמרמר על החקירה-לא-חקירה של המישטרה ועל פחדנות שוטריה. תגובתו של שרגא: "אם לא תשנה את טון הדיבור שלך, אתה תעוף מכאן". אז הציע סתר למישטרה שיעשה את עבודתה תחתיה.

"אם אני אביא לך לכאן למטה, את אחד האברכים שהיכו אותי, ויודע היכן המצ-למה, תעצור אותו ותחקור אותו?" שאל תגובתו של שרגא: "אם אתה תביא הנה מישהו, אתה תהיה הראשון שאני אעצור".

בינתיים עסקה מערכת העיתון ב-ניסיונות לזרז את החקירה, ולהביא לכך שהמישטרה תמלא את חובתה. עורך

חתך ושייטפידם: שלמה סתר אחרי החקירה מן המארב

לא נחקרו ולא נעצרו — איש כלל לא פנה אליהם.

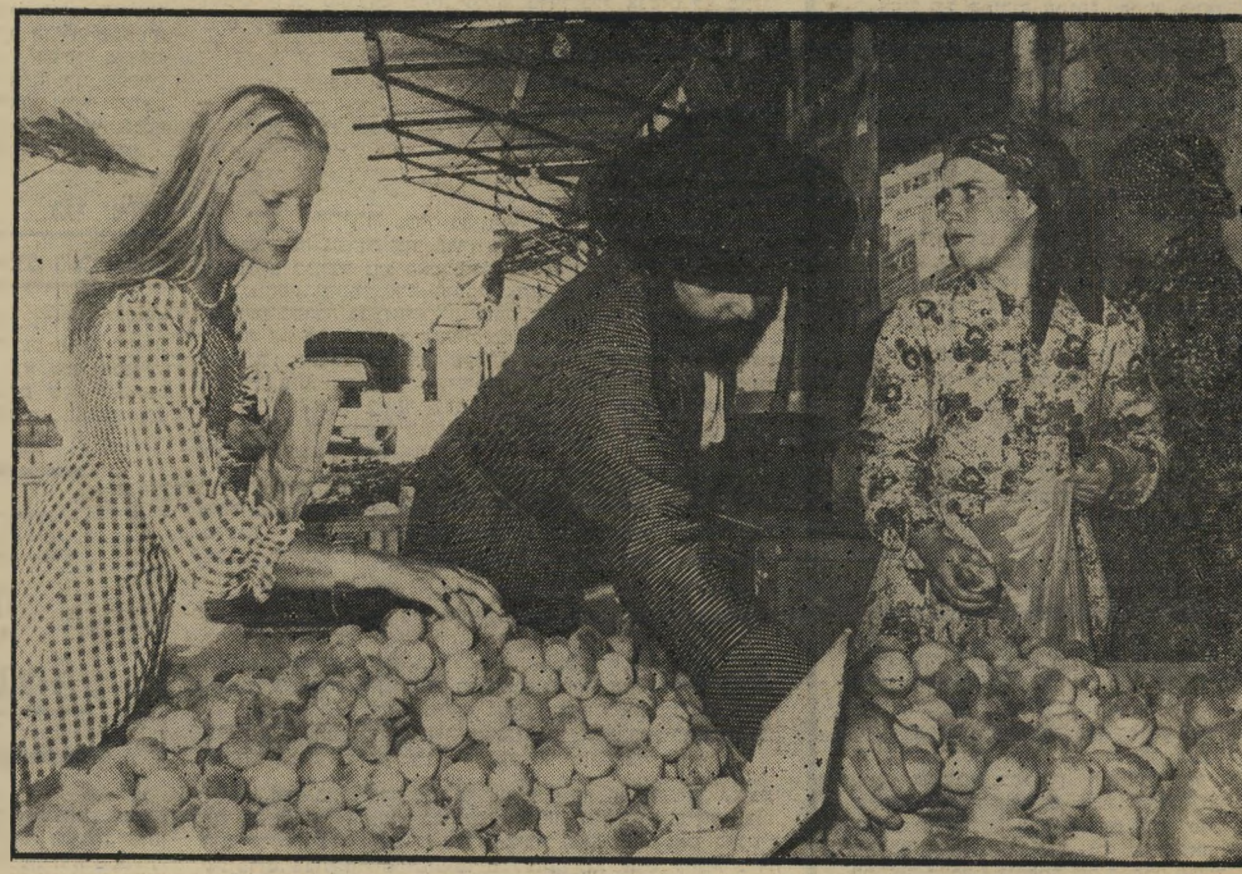
סתר עמד לרשות המישטרה, וזיהה כמה מתוקפיו. המישטרה פחדה לעצור אותם. סתר עמד לרשות המישטרה כדי לערוך חיפושים נוספים, ולזהות להם את תוקפיו בשנית, אך המישטרה אפילו לא זימנה אותו אליה במשך 12 ימים תמימים.

אי-אפשר שלא להגיע למסקנה, כי מישי-טרת ישראל של שנת 1976 פשטה את הרגל. אין ספק, כי אפילו המישטרה המקורית בעיירה נידחת בכויית, הייתה מצליחה יותר ממישטרת מרחב ירושלים.

שרימישטרה איבד את השליטה על הנעשה בתוך המישטרה וגם הוא, כמו הציבור כולו, חייב להסכין עם תירוצים ושקרים המחפים על אי-יכולת ומחדלים. הקצונה הבכירה של המישטרה עסוקה במריכות אישיות פנימיות, אשר הביאו להתפוררותו המוחלטת של מוסד זה. המר-פקח-הכללי, שאול רוזוליו, איבד גם במק-רה זה את עשתונותו, ולא היה בכוחו להוריד פקודה חדיש-מעית למצוא את התוקפים והשודדים.

פרשת שלמה סתר חשפה לפני הציבור את אפסותה המוחלטת של מישטרת ישר-אל, כפי שאומר סתר עצמו: "אם בעיקבות פרשה זו תבין המישטרה, סוף-סוף, שהיא לא שווה אפילו אגורה אחת מתקציב המיליונים שלה, והאחרים לכך יסיקו את המסקנות — אולי כדאי היה אפילו לחטוף מכות ולאבד מצלמה."

ייתכן, כמובן, גם הסבר אחר להתנהגות המישטרה: שראשי המישטרה שמחים ב-ליבם על הכאת איש העולם הזה ואינם מוכנים לנקוף אצבע. כשם שעד היום לא מצאה המישטרה את האנשים ששרפו לפני ארבע שנים את מערכת, ואת מניחי ה-פצצות במערכת לפני כן — כן נראה כי גם הפעם תישאר התנפלות גסה על איש העולם הזה ופגיעה חצופה בחוש-העיתו-נות יישארו ללא טיפול מישטרת רציני.

במרכז מאה-שערים: סרי גודמן, כפי שצולמה על-ידי שלמה סתר